

Prologas

*1827 m. vasara, Londonas, netoli Šv. Jurgio bažnyčios Hano-
verio aikštėje*

So plaučiai degte degė.

Gregoris Bridžertonas bėgo. Lėkė Londono gatvė-
mis, nepaisydamas smalsių praeivių žvilgsnių.

Žingsniai buvo ritmingi, platūs – *viens du trys keturi, viens du
trys keturi*. Kojos nešė jį į priekį, tik į priekį, o galvoje sukosi viena
vienintelė mintis.

Bažnyčia.

Reikia nusigauti iki bažnyčios.

Sustabdyti vestuves.

Kiek laiko jis bėgo? Minutę? Penkias? Neturėjo supratimo. Ne-
galėjo susikaupti, galvoje tik apie savo tikslą.

Bažnyčia. Reikia pasiekti bažnyčią.

Viskas prasidėjo vienuoliktą. Ta ceremonija. Ceremonija, ku-
rios neturėjo būti. Tačiau ji vis tiek vyksta. O dabar jis turėjo tai
sustabdyti. Turėjo sustabdyti *ją*. Nežinojo kaip ir tikrai nežinojo
kodėl, bet tai, ką ji darė, buvo neteisinga.

Ji turėjo suprasti, kad tai neteisinga.

Ji priklausė jam. Jiedu priklausė vienas kitam. Ir tai žinojo. Velniai rautų, ji tai žinojo!

Kiek tęsiasi vestuvių ceremonija? Penkias minutes? Dešimt? Dvidešimt? Niekada neatkreipė į tai dėmesio; niekada pradžioje ir pabaigoje nedirstelėjo į laikrodį.

Nemanė, kad prireiks tokios informacijos. Nemanė, kad ji bus tokia svarbi.

Kiek laiko jis bėgo? Dvi minutes? Dešimt?

Ties kampu stabdydamas čiūžtelėjo, tada įlėkęs į Regento gatvę atsitrenkė į padoriai vilkintį džentelmeną ir išmušė jam iš rankų lagaminą. Suniurnėjo kažką panašaus į „atsiprašau“.

Įprastomis aplinkybėmis Gregoris būtų sustojęs ir padėjęs džentelmeniui – pakėlęs nuo žemės lagaminą, bet tik ne šiandien, tik ne šį rytą.

Ne dabar.

Bažnyčia. Jis turi suspėti į bažnyčią. Apie nieką kitą negalvojo. Negalėjo galvoti. Jis turėjo...

Velnias! Vos neatsitrenkė į gatve riedančią karietą, šiaip ne taip sustojo. Rankomis atsirėmęs į šlaunis – ne todėl, kad to norėjo, tiesiog kūnas reikalavo – jis ėmė dideliais gurkšniais traukti į save orą, bandydamas numalšinti dieglį krūtinėje, tą siaubingą deginimą ir sunkumą...

Karieta pravažiavo ir jis vėl leidosi bėgte. Jau netoli. Jam pavyks. Juk nuo tada, kai išmovė iš namų, praėjo vos penkios minutės. Galbūt šešios. Atrodė, kad pusvalandis, bet tikrai negalėjo būti daugiau nei septynios.

Reikia tai sustabdyti. Jis privalo sustabdyti. Jis sustabdys.

Jau matyti bažnyčia. Tolumoje į vaiskų žydrą dangų kyla pilkos smailės. Kažkas ant žibintų prikabino gėlių. Gregoris neatpažino,

kokios tai gėlės – geltonos ir baltos, geltonų daugiau. Žiedų buvo gausybė, jie tiesiog kūpėjo iš krepšių. Atrodė šventiškai, netgi linksmi, nors tai buvo nederama. Ši diena nebuvo linksma. Nė menkiausios progos švęsti.

Ir jis viską sustabdys.

Gregoris šiek tiek sumažino greitį, kad bėgdamas laiptais aukštytyn nepargriūtų, tada atplėšė duris ir staigiai jas atlapojo, net trinktelėjo į sieną. Galbūt reikėjo atgauti kvapą. Galbūt reikėjo įeiti tyliai, įvertinti situaciją, nustatyti, kiek pasistūmėjo reikalai.

Bažnyčia nuščiuvo. Kunigas baigė dudenti, visos nugaros viuose klauptuose persisuko, visi veidai sužiuro į duris.

Į jį.

– Ne, – gaudydamas kvapą ištarė Gregoris. Buvo toks uždusęs, kad nė pats savęs neišgirdo.

– Ne, – jau garsiau pakartojo jis ir, laikydamasis klauptų, nusvirduliavo į priekį. – Nedarykite to.

Gregoris ją matė. Ji tylėjo, išsižiojusi iš nuostabos. Jis matė, kaip puokštė išslydo jai iš rankų, ir žinojo – dievaž, jis tai žinojo, – kad ji nekvėpuoja.

Ji atrodė tokia graži. Aukšiniai plaukai spindėjo saulėje, ir tas blizgesys jam teikė jėgų. Gregoris, nors vis dar uždusęs, pasitempė ir suprato, kad jau gali eiti savarankiškai, tad paleido klauptą.

– Nedarykite to, – pakartojo jis ir ramiai, grakščiai priėjo prie jos, kaip vyras, žinantis, ko nori.

Žinantis, kas turi įvykti.

Ji vis dar tylėjo. Niekas nepratarė nė žodžio. Tai buvo keista. Viename pastate buvo susirinkę trys šimtai didžiausių Londono liežuvautojų, bet visi tylėjo. Tik lydėjo akimis prie altoriaus žengiantį Gregorį.

– Myliu jus, – tiesiog čia, visiems girdint, prisipažino jis.

Kodėl gi ne? Jis nelaikys to paslapyje. Neleis jai ištekėti už kito, nepranešęs pasauliui, kad ji užkariavo jo širdį.

– Myliu jus, – pakartojo jis.

Akies krašteliu pastebėjo mamą ir seserį. Jos sėdėjo klaupie tie-siomis nugaromis, prasižiojusios iš nuostabos.

Gregoris žingsniavo tolyn. Eidamas atgavo pasitikėjimą savimi ir kiekvienas žingsnis buvo vis tvirtesnis.

– Nedarykite to, – lipdamas laipteliais prie altoriaus ištarė jis. – Netekėkit už jo.

– Gregori, – sušnabždėjo ji. – Kodėl tai darote?

– Todėl, kad myliu jus, – atsakė jis, nes tai buvo vienintelis teisingas atsakymas. Vienintelis šiuo metu svarbus dalykas.

Jos akys sužibo, jai užėmė kvapą. Ji pasižiūrėjo į vyrą, už kurio bandė ištekėti. Tas kilstelėjo antakius ir nežymiai truktelėjo vienu petimi, lyg sakytų: „Jums spręsti.“

Gregoris priklaupė.

– Tekėkit už manęs, – iš visos širdies paprašė. – Tekėkit už *manęs*.

Jis nustojo kvėpuoti. Visa bažnyčia sulaukė kvapą.

Ji pakėlė galvą ir pažvelgė į jį. Jos akys buvo didelės, vaiskios, iš jų sklido begalinis gerumas ir nuoširdumas.

– Tekėkit už manęs, – dar kartą sušnabždėjo jis.

Jos lūpos drebėjo, bet žodis nuskambėjo aiškiai...

I SKYRIUS

Šiame skyriuje mūsų herojus išimyli.

Prieš du mėnesius

*G*regoris Bridžertonas, ne taip, kaip dauguma jo pažįstamų vyrų, tikėjo tikra meile. Tik kvailys jo vietoje būtų netikėjęs.

Juk aplinkui buvo apsčiai pavyzdžių.

Vyriausias jo brolis Antonijus.

Vyriausia jo sesuo Dafnė.

Kiti jo broliai, Benediktas ir Kolinai, ką jau kalbėti apie seseris Eloizą, Frančeską ir (apmaudu, bet tiesa) Hiacintą. Visi jie – *visi* jie – buvo pametę galvas dėl savo antrų pusių.

Daugumai vyrų tai būtų kėlę apmaudą, bet iš prigimties linksmas, net jei kartais erzinantis (pasak jauniausios sesers) Gregoris nematė kitos išeities, kaip tik patikėti akivaizdžia tiesa.

Meilė egzistuoja.

Tai ne pramanas, kuriuo naudojasi poetai, kad nemirtų badu. Meilė nėra tai, ką galima užuosti ir paliesti, bet ji tikra, ir tik

laiko klausimas, kada jis sutiks savo svajonių moterį ir ją ves, kad galėtų būti vaisingas ir daugintis, taip pat užsiimti tokiais keistais pomėgiais kaip papjė mašė rankdarbiai ar muskato riešutų tarkų kolekcionavimas.

Tiesa, Gregoriui meilės sąvoka kol kas buvo abstrakti ir jo svajonės nesisuko apie kokią nors konkrečią moterį. Arba apie kokias nors apibrėžtas savybes. Jis nieko nežinojo apie savo mylimąją, kuri iš esmės pakeis jo gyvenimą ir pavers jį patenkintu, garbingu nuoboda. Nenumanė, ar ji bus žema, ar aukšta, tamsiaplaukė ar šviesiaplaukė. Jam patiko vaizduotis, kad ji bus protinga, turės gerą humoro jausmą, bet daugiau jis nieko nežinojo. Galbūt ji bus drovi, o gal pleputė. Galbūt mėgs dainuoti. O gal ir ne. Galbūt jai patiks jodinėti, o jos skruostai bus nurausvinti saulės ir vėjo.

Gregoris to nežinojo. Galvodamas apie tą nepažįstamąją, tą neįtikėtinai nuostabią, kol kas dar nesamą merginą, jis buvo tikras tik dėl vieno: kai ją suras...

Tuomet viskas iškart bus aišku.

Jis nenumanė, iš kur tai žino; žinojo ir tiek. Toks didis, sukrečiantis, viską aukštyn kojomis verčiantis dalykas... na, juk jis negali ateiti pamažėle. Jis užgrius visa jėga, lyg kokia lavina. Tik neaišku, kada.

O kol kas, laukdamas to įvykio, jis linksmai leido laiką. Kodėl gi ne? Juk nebūtina gyventi kaip vienuoliui, kol ateis ta tikroji meilė.

Gregoris niekuo nesiskyrė nuo kitų Londono vyrų. Turėjo lėšų pragyventi – ne itin prabangiai, bet patogiai, – apščiai draugų ir sveiko proto tiek, kad žinotų, kada pakilti nuo lošimų stalo. Vedybų turguje užėmė ne pačią aukščiausią vietą, bet vis vien buvo laikomas neblogu laimikiu (ketvirtas sūnus šeimoje niekada

nepatraukia daug dėmesio). Be to, Gregoris praversdavo aukštuomenės matronoms, kai reikėdavo išlyginti vyrų ir moterų skaičių per pokylį.

Jam tai buvo naudinga, nes gaudavo nemokamai pavalgyti.

Galbūt šiek tiek trūko gyvenimo tikslo. Krypties ar bent jau prasmingos užduoties, kurią galėtų vykdyti. Bet juk tai gali palaukti, tiesa? Netrukus viskas taps aišku. Jis žinos, kuo nori užsimti ir su kuo... O kol kas...

Teks truputį pakentėti. Bent jau šiuo metu.

Paaiškinsime.

Gregoris sėdi odiniame krėsele, gana patogiam, nors tai ir neturi jokios reikšmės, tik tiek, kad patogiai įsitaisius apninka svajonės, o apnikus svajonėms tampa sunku klausytis brolio. Reikia pridurti, kad šis stovi maždaug už pusantro metro ir skaito kažkokį pamokslą, veikiausiai vis minėdamas *pareigą* ir *atsakomybę*.

Gregoris ne itin atidžiai klausėsi. Retai kada klausydavosi.

Na, kartais pasiklausydavo, bet...

– Gregori? Gregori!

Jis pakėlė galvą, sumirksėjo. Antonijaus rankos buvo sunertos ant krūtinės – prastas ženklas. Antonijus jau daugiau nei dvidešimt metų buvo vikontas Bridžertonas. Nuostabus žemvaldys ir, kaip nė nemirktelėjęs patvirtintų Gregoris, geriausias pasaulyje brolis.

– Atsiprašau, pertrauksiu tavo mintis, kad ir kokios jos būtų, – šaltai tarė Antonijus. – Tik norėjau paklausti, ar girdėjai bent žodį iš to, ką sakiau?

– Darbštumas, – pakartojo Gregoris ir gana rimtai linktelėjo. – Kryptingumas.

– Tikrai taip, – patvirtino Antonijus, ir Gregoris pagyrė save už įtikimą vaidybą. – Tau jau seniai laikas atrasti gyvenimo kryptį.

– Žinoma, – suniurnėjo Gregoris.

Jis praleido vakarienę, tad buvo alkanas. Žinojo, kad jo svainė sode paruošė užkandžių. Be to, su Antonijumi neverta ginčytis. Jokiu būdu.

– Tau reikia pokyčių. Naujų tikslų.

– O taip.

Gal ten bus sumuštinių? Jis galėtų suvalgyti maždaug keturiasdešimt tų juokingai mažų daiktelių nupjaustyta plutele.

– Gregori.

Antonijaus balse pasigirdo *ta* gaidelė. Nenusakoma, bet lengvai atpažįstama gaidelė. Gregoris suprato, kad laikas susikaupti.

– Gerai, – tarstelėjo jis, stebėdamasis, kaip šiuo vienu žodeliu galima sėkmingai uždelsti atsakymą. – Manau, eisiu į kunigus.

Antonijus nustėro. Sustingo it statula. Gregoris kurį laiką tylėjo ir mėgavosi akimirka. Gaila, kad tik tapdamas prakeiktu kunigu gali padaryti tokį įspūdį.

– Ką sakei? – galop sumurmėjo Antonijus.

– Neturiu didelio pasirinkimo, – atsakė Gregoris. Suvokė, kad pirmą kartą balsiai išsakė šią mintį. Nuo to ji tapo tikresnė, svaresnė. – Tik kariuomenė arba dvasininkija, – kalbėjo toliau. – Ką gi, negaliu nuslėpti – esu velnioniškai prastas šaulys.

Antonijus neatsakė. Visi žinojo, kad tai tiesa.

Kurį laiką tvyrojo nejauki tylą. Tada Antonijus sušnabždėjo:

– Dar yra kardai.

– Na, kai man taip sekasi, veikiausiai būčiau išsiųstas į Sudaną. – Gregoris nusipurte. – Nesu labai išrankus, bet tas karštis... Ar tu ten norėtum?

Antonijus papurtė galvą.

– Ne, nieku gyvu.

– Be to, – mėgaudamasis pridūrė Gregoris, – dar yra mama.

Stojo tylą.

– O kaip ji susijusi su Sudanu?

– Ji tikrai nenorėtų manęs išleisti, o paskui, žinok, turėtum laikyti ją už rankos, kai ji imtų nerimauti arba susapnuotų šiurpų košmarą apie...

– Daugiau nė žodžio, – nutraukė ją Antonijus.

Gregoris slapčia šyptelėjo. Žinojo, kad nesąžiningai elgiasi su mama, spėliodamas, ką ji darytų toje išgalvotoje ateityje. Tačiau jai išties nepatiktų, jei jis iškeliautų į Sudaną, ir Antonijus tikrai būtų priverstas išklausti jos baimes.

Iš tiesų Gregoris neturėjo jokio noro palikti ūkanotą Angliją, taigi visos šios šnekos buvo be pagrindo.

– Ką gi, – tarstelėjo Antonijus. – Ką gi. Džiaugiuosi, kad pagaliau pavyko apie tai pasikalbėti.

Gregorio akys nukrypo į laikrodį.

Antonijus atsikrenkštė.

– Ir kad pagaliau susimąstei apie ateitį, – nekantriai užbaigė.

Gregoris pajuto, kaip įsitempė kažkoks raumuo ties žandikauliu.

– Man dvidešimt šešeri, – priminė jis. – Tikrai per jaunas, kad nuolat kartotum tą savo „pagaliau“.

Antonijus tik kilstelėjo antakį.

– Ar man parašyti arkivyskupui? Paprašyti surasti tau parapriją?

Gregoris mėšlungiškai užsikosėjo.

– Ėėė, ne, – atgavęs balsą atsakė. – Kol kas dar ne.

Antonijaus lūpų kamputis kilstelėjo. Vos vos – to dar niekaip negalėjai pavadinti šypsena.

– Gali ir vesti, – švelniai tarė jis.

– Galiu, – sutiko Gregoris. – Ir vesiu. Tiesą sakant, tai ir ketinu daryti.

– Tikrai?

– Kai tik sutiksiu tinkamą merginą. – Matydamas, kad Antonijus abejoja, Gregoris pridūrė: – Kas kas, o tu tikrai nesiūlysi man vesti vien todėl, kad taip reikia.

Visi žinojo, kad Antonijus pakvaišęs dėl savo žmonelės, o toji nežinia kodėl pakvaišusi dėl jo. Antonijus garsėjo ir tuo, kad rūpestingai globojo septynis jaunesnius brolius ir seseris.

– Linkiu, kad būtum toks pat laimingas, kaip aš, – tyliai tarė jis.

Gregorį netikėtai užplūdo šilti jausmai, bet nuo atsakymo jį išgelbėjo garsiai suurzgęs pilvas. Jis droviai šyptelėjo broliui.

– Atleisk, likau be vakarienės.

– Žinau. Laukėm tavęs.

Gregoris net šiek tiek susigūžė.

– Keitė nusiminė.

Tai ir buvo blogiausia. Viena yra nuvilti Antonijų. Bet kai jis tvirtina, kad jo žmona įskaudinta...

Gregoris suprato patekęs į bėdą.

– Per vėlai išvažiavau iš Londono, – sumurmėjo jis.

Jis nemelavo, bet pasiaiškinimas vis vien buvo niekam tikęs. Jo laukė vakarienei, o jis nepasirodė. Gregoris vos neleptelėjo: „aš jai kaip nors atsilyginsiu“, bet paskutinę akimirką prikando liežuvį. Žinojo, kad dar labiau sugadintų padėti – atrodytų, kad stengiasi nureikšminti savo vėlavimą, vildamasis viską sutvarkyti šypsena ir saldžiais žodeliais. Na, paprastai tai padėdavo, bet šįkart kažkodėl...

Jam nesinorėjo to daryti.

Tai gi jis tik kuo nuoširdžiausiai sumurmėjo:

– Atsiprašau.

– Ji sode, – burbtelėjo Antonijus. – Manau, ruošia šokius. Kie-me. Gali patikėti?

Gregoris tikėjo. Iš jo svainės to ir reikėjo laukti. Ji buvo ne iš tų, kurie praleidžia palankią progą. Kai taip šilta, kodėl gi ekspromtu nesurengus šokių gryname ore?

– Žiūrėk man, jei ji lieps pašokdinti kurią nors merginą, taip ir padaryk, – tarė Antonijus. – Keitei nepatinka, kai merginos nesulaukia dėmesio.

– Žinoma, – suniurnėjo Gregoris.

– Prisidėsiu prie jūsų po penkiolikos minučių, – pažadėjo Antonijus ir grįžo prie savo stalo, kur jo laukė kelios šūsnyš popierių. – Turiu šį tą užpildyti.

Gregoris atsistojo.

– Pranešiu Keitei.

Matydamas, kad pokalbis baigtas, jis išėjo iš kambario ir pa-traukė į sodą.

Gregoris jau senokai buvo nesilankęs Obri Hole, sename Bridžertonų dvare Kento grafystėje. Žinoma, šeima čia susirinkdavo švęsti Kalėdų, bet Gregoris šių rūmų niekada nelaikė namais. Tėčiui mirus, mama su visais vaikais netikėtai išsikraustė į Londoną ir ten gyvendavo beveik ištisus metus. Mama apie tai nekalbėjo, bet Gregoris spėjo, kad seni didingi rūmai saugo per daug prisiminimų.

Gregoris mieste visada jautėsi geriau nei kaime. Jo vaikystės namai buvo ne Obri Holas, o Bridžertonų rūmai Londone. Jis mėgo čia atvažiuoti, jam patiko kaimiškos pramogos, tokios kaip jodinėjimas ir plaukimas (kai vanduo ežere pakankamai sušildavo). Būdavo visai smagu sulėtinti gyvenimo tempą. Po mieste praleistų mėnesių jam patikdavo tylą ir grynas oras.

O kai pasidarydavo *per* tylu ir *per* gryna, būdavo smagu visa tai palikti.

Vakaro linksmybėms buvo paskirta pietinė pieva, ar bent jau taip pranešė anksčiau jį pasitikęs liokajus. Tai buvo puiki vieta

šventei lauke – žemė lygi, vaizdas į ežerą, didelė pavėsinė su daug suolų tingesniems svečiams.

Priartėjęs prie pailgo salono, iš kurio galėjai išeiti tiesiai į kiemą, jis išgirdo pro stiklines duris sklindantį tylų balsų gaudesį. Gregoris gerai nežinojo, kiek svečių jo svainė pasikvietė į vakarėlį – tikriausiai nuo dvidešimties iki trisdešimties. Ne per daugiausia, taigi visi jausis jaukiai, bet ir ne per mažai, todėl galima nepastebėtam pasitraukti ten, kur tyliau ir ramiau.

Eidamas per saloną Gregoris giliai įkvėpė – iš dalies norėdamas nustatyti, kokį maistą Keitė nusprendė patiekti. Žinoma, daug valgių nebus – juk svečiai jau per vakarienę prisikirto.

Saldumynai, pamanė sau Gregoris, kai išėjęs į šviesiai pilkais akmenimis grįstą kiemą užuodė cinamono kvapą. Nusivylęs atsiduso. Jautėsi išbadėjęs ir mielai būtų sukirtęs kokį didelį kepsnį.

Deja, jis pavėlavo, ir tik pats dėl to kaltas. Atlėkė čia kiek įkabindamas, kad Antonijus jam visai nenurautų galvos. Ką gi, reikės tenkintis pyragais ir sausainiais.

Padvelkė šiltas vėjelis. Gegužė buvo neįtikėtina karšta; visi apie tai kalbėjo. Toks nuostabus oras pakelia nuotaiką, tad žmogus tiesiog negali nesišypsoti. Ir tikrai pievoje susirinkę svečiai atrodė be galo linksmi; tylūs pokalbius dažnai pertraukdavo dudenantis juokas ar spigus krizenimas.

Gregoris apsidairė ieškodamas užkandžių ir kokio nors pažįstamo veido. Geriausia būtų susirasti Keitę, nes mandagumas reikalavo pirmiausia pasisveikinti su ja. Bet žvalgydamasis po kiemą pamatė...

Ją.

Ją.

Jis tuo neabejojo. Suprato, kad tai ji. Stovėjo sustingęs, pakėrėtas. Ne, oras neišsiveržė iš plaučių; veikiau jau lėtai sruvo, kol

neliko nieko. Gregorio širdyje radosi tuštuma – tuštuma ir troškimas.

Jis nematė jos veido, net iš profilio. Tik nugarą, stulbinamai tobulą kaklo linkį ir ant peties užkritisia šviesių plaukų garbanėlę.

Galvoje sukosi vienintelė mintis: *man galas*.

Jis mirė visoms kitoms moterims. Tas stiprus troškimas, ta ugnis, tas svaigus tikrumo jausmas... Jis dar niekada nieko panašaus nebuvo patyręs.

Galbūt tai paika. Galbūt jis išprotėjo. Galbūt ir viena, ir kita. Bet jis laukė. Labai ilgai laukė šios akimirkos. Ir staiga tapo aišku, kodėl neįstojo į kariuomenę, netapo kunigu ar atsisakė brolio siūlymo perimti vieną iš mažesnių Bridžertonų dvarų.

Jis laukė. Tiesiog laukė. Velnias, iki šios akimirkos net nesuvo-kė, kad nieko kito nedarė, tik laukė.

Ir štai.

Štai *ji*.

Neliko abejonės.

Nė menkiausios abejonės.

Gregoris lėtai nupėdino per pievą, užmiršęs maistą ir Keitę. Prasilenkdamas greitosiomis pasisveikino su keletu žmonių, bet žingsnio nelėtino. Reikėjo nusigauti iki jos. Pamatyti jos veidą, užuosti kvapą, išgirsti, kaip skamba jos balsas.

Beliko pora metrų. Iš susižavėjimo jam užėmė kvapą. Atrodė, nieko daugiau nereikia, tik stovėti šalia jos.

Ji šnekučiavosi su kita jauna dama, iš gyvo pokalbio buvo matyti, kad jiedvi geros draugės. Gregoris kurią laiką stovėjo ir žiūrėjo į merginas, kol jos lėtai atsisuko ir jį pamatė.

Jis šyptelėjo. Vos pastebimai. Ir ištarė...

